

[Handelsministeren.]

1ste Stykke omhandler Mesterbetegnelsen. Jeg kan nu ikke se rettere end, at § 22 i sit 1ste Stykke indeholder alle de Bestemmelser, der er nødvendige for at undgaa Uklarhed og for at undgaa Vanskeligheder. Jeg kan sige dette saa meget mere, som Bestemmelsen i dens nuværende Skikkelse er formet af Venstre i det andet høje Ting. Jeg havde givet Lovforslaget en anden Form, men Venstre stillede et Ændringsforslag, og det blev vi enige om kunde antages. Det, Venstre stillede Forslag om, er netop, hvad der staar her i § 22, 1ste Stykke, og det staar saamænd rigtig godt. Det staar nemlig saaledes, at vedkommende for at faa Ret til Mesterbetegnelsen skal kunne dokumentere, at han har bestaaet en saadan Prøve, at han kan anses for at være inde i sit Fag, eller paa anden fyldstgørende Maade — altsaa paa anden Maade end ved Prøve — skal kunne godtgøre, at han besidder de fornødne Færdigheder i Faget, saa at han med Rette kan kaldes en Mester. Der er ingen, der vil gaa paa Jagt efter Mesterbetegnelsen, man ved jo i den paagældende By, hvad vedkommende har lært. Hele dette Spørgsmaal vil løses ganske af sig selv uden nogen som helst Art af Vanskeligheder, og naar man kommer ud over Overgangsperioden, vil Spørgsmaalet overhovedet ikke komme til at foreligge mere. Jeg kan altsaa ikke sige andet til hele dette Spørgsmaal end, at jeg synes, at § 22, alle Forhold taget i Betragtning, er tilstrækkelig og fyldstgørende i alle Henseender.

Endelig knyttede det ærede Medlem nogle Bemærkninger til § 12, der omhandler det offentlige Næringsret. Forholdet er det, at Næringslovskommissionen havde udarbejdet et Næringslovforslag og udarbejdet det saaledes, at man maatte forstaa, at alle Kommissionens Medlemmer stod bagved det. Der var ganske vist i nogle faa Linier taget et vist Forbehold, men der var ikke stillet noget Ændringsforslag, og man maatte derfor være berettiget til at antage, at Næringslovskommissionens Medlemmer i det store og hele stod enige bag Lovforslaget. I dette Lovforslags § 12, der bestod af to Stykker, fastsloges det i 1ste Stykke, hvad Kommunerne havde Ret til, hvad Kommunerne ubetinget havde Ret til, i 2det Stykke, hvad Kommunerne eventuelt kunde faa Ret til efter at have indhentet Handelsministerens Bemyndigelse og Erklæring i Tilslutning til, hvad man skulde indhente hos Indenrigsministeren. Under Forhandlingerne i Udvalget i det andet høje Ting erkendte man fra alle Sider, at Bestemmelsen i § 12 kunde

ikke ændres; det vilde være umuligt at stille Forslag om, at § 12, 2det Stykke, skulde gaa ud, med Udsigt til at faa det vedtaget, thi man vidste meget vel, at det vilde jeg som Handelsminister ikke kunne gaa ind paa, fordi § 12 — navnlig 2det Stykke — faktisk paa visse Omraader betød en Indskrænkning i Kommunernes nuværende næringsretlige Forhold. Spørgsmaalet blev ikke videre debatteret, og under de Forhandlinger, der senere er ført, blev de, der har været med til at gennemføre Lovforslaget, enige om helt at udskyde Bestemmelsen i § 12 og lade alt vedrørende Kommunernes næringsretlige Forhold blive ved det gamle. Der staar nemlig heller ikke noget om Kommunernes eller det offentlige næringsretlige Forhold i Loven af 1857. Jeg kan derfor ikke svare andet paa dette Spørgsmaal end, hvad jeg allerede har svaret tidligere i det andet høje Ting, og henvise dertil. Hvad Statens næringsretlige Stilling angaar, beror den paa, om der af Rigsdagen gives Love og Bevillinger, i Henhold til hvilke der kan etableres Virksomheder, som Staten driver, saa det Spørgsmaal er ligetil. Det er dels et Lovgivningsspørgsmaal paa almindeligt lovgivningsmæssigt Omraade, dels et Bevillingsspørgsmaal. Og hvad Kommunerne angaar, er de underkastet Bestemmelserne i Kommunallovene; de er under Indenrigsministerens Tilsyn, og deres Aktionsradius er begrænset af dette Tilsyn. For øvrigt har der, som alle ved, været divergerende Opfattelser af, hvad Kommunerne i Henhold til gældende Praksis og til gældende Love kunde gøre. Et Spørgsmaal om Kommunernes næringsretlige Forhold har været indanket for Domstolene, og der er afsagt Dom angaaende et bestemt Forhold Københavns Kommune vedrørende, hvorved Domstolene gav Københavns Kommune Ret med den Motivering, at det var et socialt Spørgsmaal, det drejede sig om.

Jeg kan egentlig ikke svare andet end, hvad jeg her har svaret, og jeg synes ogsaa, det maa være tilfredsstillende. Jeg skal anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for Lovforslaget. Hovedinteressen ved dette Lovforslags Vedtagelse ligger, som jeg allerede har sagt, deri, at Spørgsmaalet om en Revision af Næringsloven nu bringes ud af Dagsordenen, og deri synes jeg allerede ligger en hel Del. Der blev som bekendt ved Lov nedsat en Kommission i 1921, en meget stor og alsidigt sammensat Kommission, der sad i 6 Aar og grundede paa, hvorledes man skulde revidere Næringsloven. Derefter blev Næringslovforslaget af tre forskellige Handelsministre fremsat i tre paa